

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
WAHL
föredraget den 16 maj 2013¹

Mål C-157/12

**Salzgitter Mannesmann Handel GmbH
mot
SC Laminorul SA**

(begäran om förhandsavgörande från Bundesgerichtshof (Tyskland))

”Civilrättsligt samarbete — Förordning (EG) nr 44/2001 — Verkställighet av en dom meddelad i en annan medlemsstat — Skäl för avslag — Tidigare avgörande från samma medlemsstat i ett förfarande rörande samma sak och mellan samma parter — Oförenliga domar”

1. Måste en domstol i en medlemsstat avstå från att verkställa en dom som har meddelats i en annan medlemsstat om den är oförenlig med ett annat domstolsavgörande från den sistnämnda medlemsstaten? Denna nya fråga är väsentligen det problem som Bundesgerichtshof (Tysklands högsta domstol) ställts inför.

I – Tillämpliga bestämmelser

2. Enligt artikel 45.1 i förordning (EG) nr 44/2001² (nedan kallad förordningen) får en domstol vid vilken ansökan om ändring av ett beslut om verkställighetsförklaring avseende en dom från en annan medlemsstat görs endast avslå ansökan eller upphäva förklaringen på någon av de grunder som anges i artiklarna 34 och 35. Enligt artikel 45.2 får den utländska domen aldrig omprövas i sak.

3. Artikel 34 i förordningen har, såvitt här är av betydelse, följande lydelse:

”En dom skall inte erkännas om

...

3. den är oförenlig med en dom som har meddelats i en tvist mellan samma parter i den medlemsstat där domen görs gällande,
4. den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i en tredje stat mellan samma parter och rörande samma sak, såvida den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.”

¹ — Originalspråk: engelska.

² — Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

4. Artikel 34.3 och 34.4 i förordningen kommer med verkan från den 10 januari 2015 att ersättas av artikel 45.1 c och d i förordning nr 1215/2012.³ Lydelsen av de nya bestämmelserna skiljer sig inte i något väsentligt avseende från de nu gällande bestämmelserna.

II – Bakgrund, förfarandet och tolkningsfrågan

5. SC Laminorul SA (nedan kallat Laminorul), ett bolag etablerat i Rumänien, väckte talan vid Tribunalul Brăila (domstol i första instans i Brăila, Rumänien) mot Salzgitter Mannesmann Handel GmbH (nedan kallat Salzgitter) och yrkade betalning för en leverans av stålprodukter.

6. I avgörande av den 31 januari 2008 (nedan kallat den första domen) avvisade Tribunalul Brăila talan med motiveringen att den inte hade väckts mot avtalsparten i det relevanta avtalet, Salzgitter Mannesmann Stahlhandel GmbH (tidigare Salzgitter Stahlhandel GmbH). Det avgörandet vann laga kraft.

7. Laminorul väckte en ny talan mot Salzgitter vid samma domstol, avseende samma sak. Ansökan delgavs Salzgitters tidigare rättsliga ombud i Rumänien, vars befogenhet att företräda Salzgitter enligt bolaget endast avsåg det första förfarandet. Detta medförde att ingen inställde sig på Salzgitters vägnar vid förhandlingen i den rumänska domstolen, som meddelade tredskodom mot Salzgitter den 6 mars 2008 och förpliktade bolaget att betala 188 330 euro till Laminorul (nedan kallad den andra domen).

8. Salzgitter begärde återvinning av tredskodomen och anförde att bolaget inte under detta andra förfarande blivit delgivet och kallat i enlighet med gällande lagstiftning. Den begäran avslogs av Tribunalul Brăila genom beslut av den 8 maj 2008, eftersom Salzgitter inte hade betalat den stadgade avgiften.

9. Den andra domen förklarades verkställbar av Landgericht Düsseldorf (regionaldomstolen i Düsseldorf, Tyskland) genom beslut av den 21 november 2008. Salzgitter överklagade det beslutet.

10. I slutet av år 2008 överklagade Salzgitter också den andra domen i Rumänien och yrkade att den skulle upphävas. Salzgitter anförde återigen att bolaget inte hade kallats till förhandlingen. Det överklagandet avvisades genom avgörande av den 19 februari 2009.

11. Salzgitter överklagade då på nytt i syfte att få den andra domen satt åt sidan på den grunden att den första domen var bindande. Curtea de Apel Galați (appellationsdomstolen i Galați, Rumänien) avvisade det överklagandet genom avgörande av den 8 maj 2009 med motiveringen att det inte getts in i tid. Det avgörandet bekräftades senare av Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumäniens högsta domstol) genom avgörande av den 13 november 2009.

12. Eftersom de tillgängliga rättsmedlen i Rumänien därmed var uttömda, återupptogs förfarandet om verkställighetsförklaring i Tyskland – vilket hade vilandeförklarats i andra instans. Salzgitters överklagande av beslutet om verkställighetsförklaring avslogs av Oberlandesgericht Düsseldorf (högre regionaldomstolen i Düsseldorf) genom beslut av den 28 juni 2010.

13. Salzgitter överklagade beslutet om verkställighetsförklaring av den andra domen till Bundesgerichtshof beträffande en rättsfråga.

3 — Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, s. 1).

14. Bundesgerichtshof hyste vissa tvivel rörande tolkningen av artikel 34.4 i förordningen och beslutade därför att vilandeförklara målet och hänskjuta följande fråga till domstolen:

”Omfattar artikel 34.4 i [förordningen] även det fallet att domar från samma medlemsstat (domsstat) är oförenliga?”

15. Skriftliga yttranden har inkommit från Salzgitter, den tyska, den spanska, den italienska och den rumänska regeringen samt Europeiska kommissionen. Vid förhandlingen den 14 mars 2013 yttrade sig Salzgitter och kommissionen muntligt.

III – Den hänskjutande domstolens synpunkter och yttranden från parterna i målet vid domstolen

16. Den hänskjutande domstolen anser att den grund för att inte erkänna ett avgörande som föreskrivs i artikel 34.2 i förordningen inte är tillämplig i detta fall, eftersom Salzgitter visst kunnat förbereda sitt svaromål. Den har också uteslutit grunderna för icke-erkännande i artikel 34.1 och 34.3 samt dem i artikel 35. Enligt den hänskjutande domstolen beror utfallet i målet följaktligen på hur grunderna för icke-erkännande i artikel 34.4 i förordningen ska tolkas. Enligt artikel 45.1 gäller artikel 34.4 även vid ansökan om ändring av ett beslut om verkställighetsförklaring.

17. Enligt den hänskjutande domstolen är den första domen, där Laminoruls talan om betalning avvisades, och den andra domen, där talan bifölls, oförenliga. Den har också noterat att den första domen kan erkännas i Tyskland.

18. Av de skälen har Bundesgerichtshof föreslagit två olika tolkningar för EU-domstolen av räckvidden av artikel 34.4 i förordningen. Enligt det första resonemanget, som får stöd av bestämmelsens ordalydelse, förutsätter denna bestämmelse ett trestatsförhållande. Undantaget gäller enbart situationer där den anmodade medlemsstaten står inför två oförenliga domar som meddelats i två olika medlemsstater eller i en medlemsstat och ett tredjeland. Den tolkningen förespråkas av den spanska, den italienska och den rumänska regeringen samt kommissionen.

19. Enligt det andra resonemanget gäller grunderna för icke-erkännande även i en situation där två oförenliga domar meddelats i samma medlemsstat (en ”inhemsk konflikt”). Det synsättet grundar sig främst på vad som uppfattas som systematiken i och syftet med artikel 34.3 och 34.4 i förordningen. Artikel 34.3 anses då omfatta de fall som inrymmer en bilateral konflikt mellan domar från den anmodade medlemsstaten och en annan medlemsstat, medan artikel 34.4 täcker in alla övriga situationer där det uppstår en konflikt mellan utländska domar. Denna argumentation stöds av Salzgitter.

20. Den tyska regeringen har anfört att förordningen inte är lämpad för att avgöra konflikter mellan avgöranden som kan lösas på grundval av nationell rätt. Den tyska regeringen anser dock att i undantagsfall, såsom i målet vid den hänskjutande domstolen, där en sådan konflikt inte kan lösas utifrån ursprungsmedlemsstatens nationella rätt, ska artikel 34.4 i förordningen tillämpas för att täppa till denna lucka i lagen. Den möjligheten, som Salzgitter stöder i andra hand, har även nämnts av den hänskjutande domstolen.

IV – Bedömning

A – Allmänna synpunkter

21. Liksom sin föregångare Brysselkonventionen⁴ har förordningen till syfte att ”reglera domstolarnas behörighet att lösa privaträttsliga tvister i relationerna mellan dessa stater och att underlätta verkställandet av domstolsavgöranden”.⁵

22. Bestämmelserna om dels domstols behörighet, dels erkännande och verkställighet utgör de två nödvändiga beståndsdelarna för att uppnå fri rörlighet för domar, vilket förordningen söker främja.⁶

23. Internationella behörighetsregler, för det första – inbegripet särskilda behörighetsregler och regler om exklusiv behörighet – finns i kapitel II i förordningen och syftar till att underlätta gränsöverskridande processföring.

24. Om det bara var behörighetsreglerna som existerade skulle dessa dock inte kunna förhindra att en harmonisk rättsskipning i Europeiska unionen stördes av att talan väcktes i samma sak vid en rad olika domstolar. En sådan situation skulle strida mot ett annat mål med förordningen, nämligen att ”se till att oförenliga domar inte meddelas i två medlemsstater”.⁷

25. För att förhindra parallella processer vid domstolarna i olika medlemsstater och för att undvika oförenliga domar kompletteras behörighetsreglerna i kapitel II i förordningen därför av bestämmelserna om litispens i avsnitt 9 i detta kapitel. De bestämmelserna är i sin tur konstruerade för att redan från början förhindra att en dom som är oförenlig med en annan kan meddelas.⁸

26. Förfarandena för erkännande och verkställighet, för det andra, gör att en dom kan få samma verkan i den anmodade medlemsstaten som den hade haft i ursprungsmedlemsstaten.⁹ Verkställighetsförfarandet specificeras närmare i avsnitt 2 i kapitel III i förordningen.

27. I enlighet med principen om ömsesidigt förtroende mellan de rättsvårdande myndigheterna i Europeiska unionen ”måste förfarandet för att göra en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat vara snabbt och effektivt”.¹⁰ När en dom har meddelats i en medlemsstat kan den därför verkställas i en annan medlemsstat ”sedan domen, på ansökan av part, har förklarats vara verkställbar där”.¹¹ Enligt artikel 41 ska ”[d]omen ... förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 53”, det vill säga så snart en kopia av domen getts in ”som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet skall kunna fastställas” jämte det standardformulär som specificeras i bilaga V till förordningen ifyllt av ursprungsdomstolen. Artikel 45.2 i förordningen förbjuder den anmodade domstolen att ompröva den utländska domen i sak under det förfarandet.

4 — Konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt påföljande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till konventionen.

5 — Dom av den 15 mars 2012 i mål C-292/10, G, punkt 44 och där angiven rättspraxis.

6 — Se skälen 6 och 10 i förordningen.

7 — Se skäl 15 i förordningen.

8 — Se, beträffande artikel 21 i Brysselkonventionen, dom av den 9 december 2003 i mål C-116/02, Gasser (REG 2003, s. I-14693), punkterna 41 och 42 och där angiven rättspraxis.

9 — Dom av den 13 oktober 2011 i mål C-139/10, Prism Investments (REU 2011, s. I-9511), punkt 31.

10 — Se skäl 17 i förordningen.

11 — Se artikel 38.1 i förordningen.

28. Trots de ovannämnda bestämmelserna rörande litispændens går det inte att undvika oförenliga domar, exempelvis om den domstol där talan väcks inte känner till att en process redan har inletts vid en annan domstol. Förordningen innehåller därför också bestämmelser, i artikel 34, om hur sådana konflikter ska lösas när en dom väl har meddelats.

29. Den första grunden för att inte erkänna och verkställa en dom gäller ordre public.¹² Den andra grunden, som anges i artikel 34.2, rör väsentligen förfarandefel som kan medföra att rätten till försvar åsidosätts. Undantagen i artikel 34.3 och 34.4 slutligen rör båda oförenliga domar. I det fall som avses i artikel 34.4 har den utländska dom som meddelades först företräde, enligt principen att en tidigare uppkommen rätt går före en senare (*prior tempore, potior jure*). I det fall som avses i artikel 34.3 däremot, har en dom från den anmodade medlemsstaten företräde framför en dom från en annan medlemsstat, oavsett när dessa domar meddelades.¹³

30. Vad gäller dessa undantag har domstolen slagit fast för det första att för att säkerställa den fria rörligheten för domar ska de tolkas restriktivt, eftersom de utgör ett hinder för genomförandet av ett av de grundläggande målen med förordningen.¹⁴ För det andra är dessa undantag uttömmande.¹⁵ För det tredje utgör artikel 34.2, 34.3 och 34.4 i förordningen lex specialis i förhållande till artikel 34.1, som är av allmän karaktär. Artikel 34.1 är därför inte tillämplig i den mån frågor rörande ordre public behandlas i andra undantag.¹⁶

31. Ovannämnda bestämmelser varken harmoniserar eller påverkar medlemsstaternas processuella bestämmelser.¹⁷ Mer specifikt skapar de inga nya rättsmedel mot nationella domar som vunnit laga kraft. Det enda de gör är att reglera verkningarna av oförenliga domar från olika domstolar.

32. Precis som den hänskjutande domstolen noterat finns liknande bestämmelser som dem i förordningen i nationella processrättsliga system. Bestämmelser av det slaget kan inte bara hindra att inhemska konflikter uppstår när talan väckts vid flera olika domstolar i samma medlemsstat (det vill säga nationella bestämmelser om litispændens), utan kan också erbjuda olika rättsmedel mot nationella domstolsavgöranden.¹⁸

33. Av uppenbara skäl kan en dom som meddelas i en medlemsstat endast angripas genom rättsmedlen i den medlemsstat och inte genom andra medlemsstaters rättsordningar. Förordningens syfte är således enbart att erbjuda ett verktyg för att åtgärda störningar av rättsstatsprincipen som inte kan åtgärdas på nationell processrättslig nivå. En konflikt till följd av oförenliga domar inom en och samma rättsordning kan åtgärdas av parterna. Eftersom det redan existerar inhemska rättsmedel, är meningen med förordningen inte att ge en domstol i en annan medlemsstat, den anmodade medlemsstaten, behörighet att sätta åt sidan – och därmed i praktiken överpröva – en dom från ursprungsmedlemsstaten. En sådan behörighet kanske inte ens föreligger i ursprungsmedlemsstatens rättsordning i sådana fall då båda domarna har vunnit laga kraft.

12 — Se artikel 34.1 i förordningen. Enligt artikel 45 ska grunderna för att inte erkänna en dom i artikel 34 tillämpas även vid överklagande av verkställighetsförklaringar.

13 — Se, exempelvis, dom av den 4 februari 1988 i mål 145/86, Hoffmann (REG 1988, s. 645).

14 — Se, avseende artikel 34.1 i förordningen, dom av den 6 september 2012 i mål C-619/10, Trade Agency, punkt 48 och där angiven rättspraxis.

15 — Domen i målet Prism Investments (ovan fotnot 9), punkterna 33 och 43.

16 — Se, beträffande artikel 27.3 i Brysselkonventionen, domen i målet Hoffmann (ovan fotnot 13), punkt 21, och beträffande artikel 34.2 i förordningen generaladvokaten Kokotts förslag till avgörande i målet Trade Agency (ovan fotnot 14), punkt 68. Se även Jenard-rapporten om konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT C 59, 1979, s. 1, på s. 45).

17 — Se, för ett liknande resonemang, domen i målet G (ovan fotnot 5), punkt 44 och där angiven rättspraxis.

18 — Bundesgerichtshof har härvid hänvisat till 580 § 7 a i den tyska civilprocesslagen (Zivilprozessordnung), som erbjuder en lösning för oförenliga avgöranden (förutsatt att tidsfristen i 586 § 1 har iakttagits), och till artikel 322.1.7 i den rumänska civilprocesslagen (codul de procedura civila), för vilken en liknande frist gäller enligt artikel 324.1.

34. Vid verkställighet av utländska domar är det också nödvändigt att skilja mellan exekvaturförfarandet, det vill säga förfarandet för att förklara en utländsk dom verkställbar, och den därpå följande verkställigheten av den utländska domen. Exekvaturförfarandet syftar till att omvandla den utländska domen till en del av den anmodade medlemsstatens rättsordning och regleras helt genom förordningen. Den faktiska verkställigheten å andra sidan regleras i den medlemsstatens nationella rätt i den utsträckning detta inte har harmoniserats genom unionslagstiftning. En part kan därför bestrida den faktiska verkställigheten på det sätt som föreskrivs i nationell rätt för domar meddelade i den anmodade medlemsstaten.¹⁹

35. Sammanfattningsvis upprättar förordningen ett omfattande system för domstolars internationella behörighet och erkännande av verkställighet av domar i samband med gränsöverskridande privaträttsliga tvister. För det första pekar den ut behörig domstol. För det andra förhindrar den att domstolar som likaledes är behöriga prövar samma mål som den domstol där talan först väcktes. För det tredje gör den möjligt för utländska domar att erkännas och verkställas på samma sätt som om de hade meddelats i den anmodade medlemsstaten. För det fjärde tillhandahåller den rättsmedel vid oförenliga domar när konflikten inte kan lösas av enskild part.

36. Det är på grundval av dessa allmänna anmärkningar som den hänskjutna frågan ska besvaras.

B – Är artikel 34.4 i förordningen tillämplig i ett sådant fall som i det nationella målet?

37. Utan att uttryckligen ifrågasätta om begäran om förhandsavgörande kan prövas i sak, har den spanska och rumänska regeringen liksom kommissionen uttryckt tvivel om huruvida den första och den andra domen verkligen är oförenliga.

38. Jag vill därvid betona att i begäran om förhandsavgörande har Bundesgerichtshof angett att den anser att domarna i fråga är oförenliga och att den första domen kan erkännas i Tyskland. I mål om förhandsavgörande ankommer det inte på EU-domstolen att ifrågasätta den hänskjutande domstolens inhämtning och bedömning av fakta, eftersom detta hör till de nationella domstolarnas behörighet.²⁰ Domstolen måste således besvara den hänskjutna frågan på grundval av de upplysningar som den nationella domstolen lämnat, oaktat de tvivel som uttryckts. Skulle domstolen instämma i den ståndpunkt som ovan nämnda regeringar samt kommissionen uttryckt, tycks det föreligga en risk för att den hänskjutna frågan kan anses rent hypotetisk.

39. Mot bakgrund av vad som anfördes vid förhandlingen måste jag emellertid betona att domarna inte kan anses vara förenliga enbart av den anledningen att den första domen, där talan avvisades, inte är verkställbar. Grunden för icke-erkännande enligt artikel 34.3 och 34.4 i förordningen, som artikel 45.1 hänvisar till, fordrar inte att båda domarna är verkställbara, förutsatt att de har ömsesidigt oförenliga rättsverkningar.²¹

40. Vad gäller den problemställning som tas upp i den hänskjutna frågan har domstolen ännu inte haft tillfälle att tolka artikel 34.4 i förordningen. Inte heller har den tolkat motsvarande bestämmelse i artikel 27.5 i Brysselkonventionen. Trots detta står det enligt min mening klart att en domstol inte får underlåta att verkställa en dom från en annan medlemsstat på den grunden att den är oförenlig med en dom från samma medlemsstat.

41. Detta anser jag följer av hur termerna i artikel 34.4 i förordningen rimligen ska förstås.

19 — Se domen i målet Prism Investments (ovan fotnot 9), punkt 40.

20 — Se, bland annat, dom av den 11 september 2008 i mål C-11/07, Eckelkamp m.fl. (REG 2008, s. I-6845), punkterna 27 och 32.

21 — Som exempel kan jag hänvisa till dom av den 6 juni 2002 i mål C-80/00, Italian Leather (REG 2002, s. I-4995). I det målet var domen av den 17 november 1998 från Landgericht Koblenz (Koblenz regionaldomstol, Tyskland), där rätten avslög ett interimistiskt yrkande, inte heller verkställbar, till skillnad från beslut av den 28 december 1998 från Tribunale di Bari (domstol i första instans i Bari, Italien), där ett sådant yrkande bifölls.

42. Enligt den allmänna definitionen i artikel 32 i förordningen ska med "dom" förstås "varje avgörande som har meddelats av domstol i en medlemsstat" som inte är den berörda medlemsstaten. Mot bakgrund av den definitionen kan ordalydelsen i artikel 34.4 i förordningen ges den utvidgade innebörden att en dom (det vill säga ett avgörande som har meddelats av domstol i en medlemsstat) inte ska erkännas om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland. Jag är därför ense med den spanska regeringen och kommissionen om att den bestämmelsen måste anses avse ett trestatsförhållande. Den alternativa tolkning som Salzgitter och den tyska regeringen förespråkat, att "en annan medlemsstat" i artikel 34.4 kan utläsas jämförd artikel 34.3 som en annan medlemsstat än "den medlemsstat där domen görs gällande", håller följaktligen inte.

43. Mer betydelsefullt är dock att det – som noterats ovan – följer av själva det system som upprättats genom förordningen att artikel 34.4 inte kan tillämpas på "inhemska konflikter".

44. Förordningen ingriper inte i medlemsstaternas processuella autonomi, inbegripet principen om *res judicata*. Den bör inte tolkas på ett sådant sätt att en domstol i den anmodade medlemsstaten kan underlåta att verkställa en utländsk dom som i alla händelser kan angripas enligt nationella bestämmelser för att den påstås vara oförenlig med en tidigare dom från samma medlemsstat. Artikel 34.4 i förordningen ska således bara tillämpas i den mån parterna inte kan angripa en dom på grundval av att den är oförenlig med en annan dom därför att flera domstolar i olika medlemsstater är inblandade. Såsom Salzgitters ombud medgav som svar på min fråga vid förhandlingen, hade Salzgitter goda möjligheter att angripa den andra domen i Rumänien. Att tolka artikel 34.4 så, att den innefattar "inhemska konflikter" skulle ge Salzgitter ytterligare en möjlighet att, genom att kringgå nationell processrätt, få den andra domen ändrad. Detta skulle dessutom ha samma verkan som att erkänna att Salzgitters rätt enligt artikel 34.2 i förordningen att kunna förbereda sitt svaromål har åsidosatts, något som med rätta tillbakavisats av den hänskjutande domstolen.

45. Jag kan vidare inte hålla med Salzgitter om att det skulle vara problematiskt att utesluta "inhemska konflikter" från tillämpningsområdet för artikel 34.4 i förordningen, eftersom en dom måste ges företräde framför den andra. Enligt det angreppssätt som jag föreslår måste Bundesgerichtshof ge den andra domen företräde, helt enkelt eftersom den domen är den som Bundesgerichtshof i detta fall har ombetts att verkställa. Om domstolen godtar min tolkning, utgör det beslut som Bundesgerichtshof kommer att fatta om att ogilla Salzgitters överklagande att utgöra en "dom" i den mening som avses i artikel 32 i förordningen. Den domen har då företräde framför den första domen i enlighet med artikel 34.3, eftersom den skulle avse en tvist mellan samma parter, oberoende av vilket datum den meddelades. Själva systemet enligt förordningen kräver att den andra domen i det aktuella fallet ges företräde.

46. Jag vill tillägga att jämförbar sekundärrättslig lagstiftning om civilrättsligt samarbete tycks bekräfta mitt synsätt att grunden för icke-erkännande i artikel 34.4 i förordningen förutsätter ett trestatsförhållande.

47. Artikel 21.1 i förordning nr 805/2004,²² artikel 22.1 i förordning nr 1896/2006²³ och artikel 22.1 i förordning nr 861/2007²⁴ föreskriver samtliga att verkställighet får vägras vad gäller en tidigare dom som meddelats i en medlemsstat, *vilken som helst*. De grunderna är dock alla underkastade förbehållet att oförenligheten *togs upp eller kunde tagits upp* som en invändning i domstolsförfarandet i ursprungsmedlemsstaten. Det förefaller därmed klart att grunderna för icke-erkännande enligt de bestämmelserna inte gäller situationer där oförenligheten hade kunnat hanteras internt i ursprungsmedlemsstaten, såsom i målet vid den hänskjutande domstolen.

48. Bestämmelserna i andra relevanta rättsakter²⁵ hänvisar också, på samma sätt som förordningen, till "en annan medlemsstat" eller motsvarande. De bestämmelserna pekar således inte i riktning mot något annat angreppssätt än det som skisserats ovan.

49. Slutligen kan jag inte instämma i den tyska regeringens och Salzgitters ståndpunkt att artikel 34.4 i förordningen ändå kan tillämpas analogt (vad den tyska regeringen kallat "undantagsfall"). Att tillämpa en rättsregel analogt kan bara bli aktuellt om det finns en lucka i lagen.²⁶ Av de skäl som nämnts i den inledande delen av min bedömning förefaller den aktuella materian omfattas i sin helhet av förordningen, och det ankommer på rättsordningen i varje medlemsstat att lösa "inhemska konflikter". Jag uppfattar därför inte att finns någon lucka i förordningen i detta avseende.

50. Av ovan anförda skäl anser jag att artikel 34.4 i förordningen inte är tillämplig på en situation med två oförenliga domar från samma medlemsstat.

V – Förslag till avgörande

51. Mot bakgrund av det ovanstående föreslår jag att domstolen ska besvara Bundesgerichtshofs fråga på följande sätt:

Artikel 34.4 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område omfattar inte en vägran att utfärda eller en återkallelse av en verkställighetsförklaring avseende en dom från en annan medlemsstat som är oförenlig med en tidigare dom, med samma tvisteföremål och parter, vilken meddelats i samma medlemsstat som den dom för vilken verkställighetsförklaringen begärs.

22 — Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, s. 15).

23 — Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, s. 1).

24 — Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, s. 1).

25 — Jag vill i detta sammanhang hänvisa till följande:

(i) Artiklarna 22 d och 23 f i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldransvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, s. 1).

(ii) Artikel 24 d i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet (EUT L 7, s. 1).

(iii) Artikel 40 d i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (EUT L 201, s. 107).

(iv) Artikel 45.1 c och d i förordning nr 1215/2012.

(v) Artikel 34.4 i Luganokonventionen av den 13 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 339, 2007, s. 3) (konventionen använder formuleringen "en annan konventionsstat").

(vi) Artikel 9 g i Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (konventionen använder formuleringen "en annan stat". Konventionstexten finns tillgänglig på <http://www.hcch.net/upload/swedish.html>).

26 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 1985 i mål 165/84, Krohn mot BALM (REG 1985, s. 3997), punkterna 13 och 14.